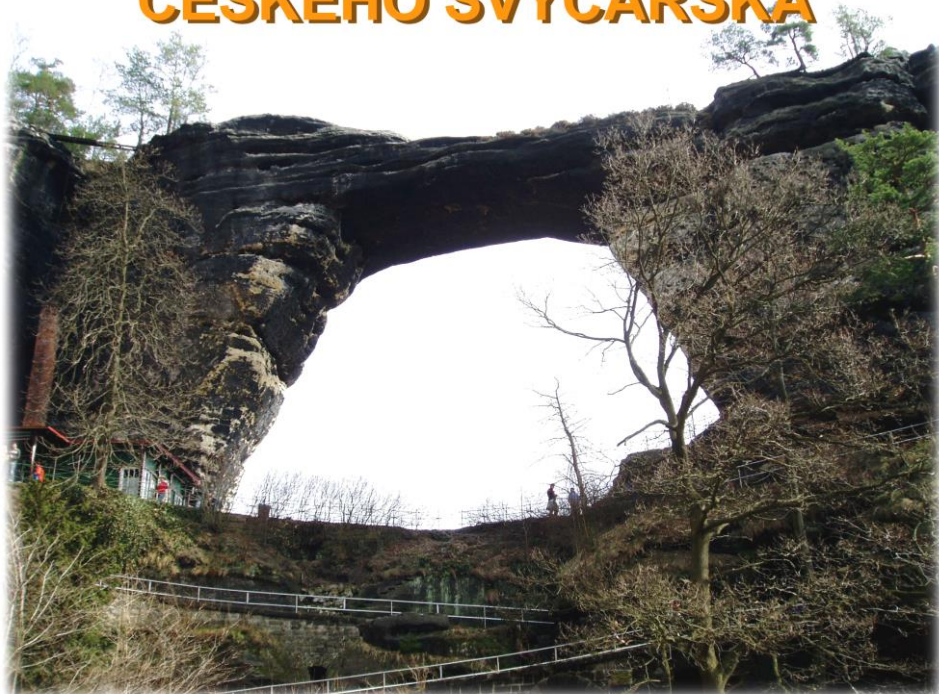

Mouzovský Žurnál 2

XX. ročník

2006

CESTA DO STŘEDU ČESKÉHO ŠVÝCARSKA

Pozoruhodná cesta do středu Českého Švýcarska

3

Velikonoční čtyřdenní výprava do Jetřichovic

Výprava za jeskyňkami

9

Výprava do údolí Kamenice a Bozkovské jeskyně

Nouzovská Třístovka

11

Výsledky 9. ročníku soutěže

Co si vzít na tábor?

13

Starý článek s aktuálním obsahem

Informace a zajímavosti

15

Informace o akcích budoucích i minulých, zajímavosti, kuriozity, slavné výroky

← Obrázek na titulní straně:

Pravčická brána v Českém Švýcarsku 15. 4. 2006

Nouzovský Žurnál, ročník XX, číslo 2

vyšlo 23. června 2006 v Kolíně - uzávěrka 18. června 2006

foto: Slon, Píďa, Dudu, Bětka, Ještěř, Šeďa, archiv Průzkumník

příspěvky jsou redakčně upravovány

číslo 3 vyjde v září 2006

internet: <http://www.pruzkumnik.cz>

e-mail: info@pruzkumnik.cz

Pozoruhodná cesta do středu Českého Švýcarska

Aleš

Jetřichovice 13. - 16. 4. 2006

Na následujících řádcích se vám pokusím přiblížit sto procentně nejzajímavější akci této sezóny. A to neříkám proto, že jsem byl jejím organizátorem. Tento výlet byl opravdu nevšední. Byl plný všeho, co byste čekali na čtyřdenní turistické akci, ale přetékal věcmi, které byste rozhodně nečekali - uměním, filozofií i kvalitními sportovními výkony.

Cesta vlakem plná smradu a múz

První co mě zarazilo hned na začátku, bylo složení účastníků, vedoucí - děti 11:7, to už tu dlouho nebylo. Děti se nám ovšem sešly kvalitní, takže ještě nebylo nic ztraceno. Vybral jsem od každého 300 Kč, koupil lístky a vydal první rozkaz k obsazení vlaku. Měli jsme štěstí, celý vagón jenom pro nás. Pěkně jsme se uvelebili, naházeli batohy nahoru a čekali, zda bude mít někdo odvalu si k nám přisednout. Pár tak-

vých se opravdu našlo. Jejich smůla. Pár minut potom, co se vlak pohnul, náš vagón zachvátil opravdu odporný zápach pálcího se čehosi. Po rychlém vyšetření byli obviněni Ted a Albín (kdo taky jiný), kterým byly zabaveny spreje na barvení vlasů. Zločin byl v mžiku vyřešen, ale zápach nezmizel. To už se za okny objevují obláčky kouře a rychlík neplánovaně zastavuje v Libici nad Cidlinou, což způsobuje rozruch.

„V Libici přece rychlík normálně nestaví, to je nějaký divný.“

„Koukni, co se děje.“

„Hoří vagón před náma!“

Opravdu, ze dveří prvního vagónu se valil bílý dým.

„Tak sorry kluci, tentokrát jste za to vážně nemohli.“

Po nějaké době, kterou jsme duchapřítomně vyplnili teoriemi o vzniku požáru a o případných následcích na zdraví cestujících, se vlak opět

rozjel. Chvilí se nic nedělo a my se začínali nudit. Jeník nás tedy pobavil krátkou improvizovanou básničkou. Pár lidí se toho chytlo a za chvíli jsme měli o zábavu postaráno. Jako inspirace nám posloužili velcí básníci dálného Orientu. Výstupem našeho prznění pradávne poezie byla minisbírka Haiku z vlaku. Zde vám předkládám pár příkladů:

Haiku 1, autor Jeník

*Z jedoucího vlaku
Seškráb jsem si o strom
Kus zubního plaku*

Haiku 2, autor Áťa

*Kryštofe, Chrisi
To ti povídám
Nejz ty krysy*

Haiku 3, autor Aleš

*Lenine, Lenine
Zavřeme tě do skříně
Tam bídně zhyneš*

Na tuto báseň Lenin reagoval svým typickým způsobem. Zde předkládám její haiku, které nemohlo být z formálních důvodů zařazeno do sbírky:

Haiku X, autor Lenin

*Aleši, Aleši
Do roka a do dne*

Cesta ve znamení největších filozofů

Poté co jsme ve Chřibské vystoupili z vlaku, se někteří přesvědčili na mapě o tom, čemu nechtěli dlouhou dobu věřit, že do kempu to je opravdu daleko (*pozn. redakce: Aleš prohlásoval, že je to z Chřibské do Jetřichovic 8 km, což byla pravda, ale taktně zamlčel, že stejnojmenné nádraží je od obce vzdáleno další 4 km.*). Nezbyvalo jim ovšem nic jiného, než zatnout zuby, utáhnout tkaničky a litovat, kolik zbytečností si naballili do baťohů. Hned zkraje cesty, posílení naší sbírkou, jsme se vrhli do další umělecké tvorby. Tentokrát bylo naším cílem přiblížení díla K. J. Erbena kulturně zaostalejším anglicky mluvícím národům. Polednice (neboli Midday women) se nám zdála ideální. Naše snažení ovšem ztroskotalo již na větě: „Bodejť jsi jen trochu málo, ty cikáně mčelo!“. O chvíli později jsem měl možnost pocítit na vlastní kůži fyzikální zákon týkající se elektřiny, vodičů, izo-

Jak je to ještě daleko?

Ach, moje ubohé nožičky

lantů a uzemnění. Nejprve jsem se chytl ohradníku a dostal malou ránu, potom, neznaje výše popsané zákony (přece jenom studuji ekonomii), jsem se chytl drátěného plotu a přitlačil ho k ohradníku. Pak se to stalo, kouzlo, dostal jsem strašnou pecku, až jsem svým výrazem polekal kolemstojící. Jeník (výrazně humanitně založený student) to chtěl samozřejmě hned také vyzkoušet, ale odradil ho Kryšťůfek též zapojený do obvodu.

Hned na konci Chřibské se začali Dudu a její líni revoltlychtiví přísluhovači dožadovat přestáv-

Jeník zápasí s povlečením

ky na oběd. Odpor byl zbytečný, a tak jsme se usadili na slunné mýtince a rozbílali svačiny od našich maminek. Zde se také začaly rodit první filozofické směry, jako Duduismus, který neměl za účel nic jiného než následovat svého vůdce Dudu, či Jeníkův JanDarebismus, který zprvu hlásal, že tělo je přítěží pro duši, a tedy že bychom se měli těla co nejrychleji zbavit. Některým se to hned málem podařilo na nedaleké skalce. Během následné cesty se stalo módou mít svůj vlastní filozofický směr, a tak vznikaly

učení jako Tělisumus, Požitkářství a další. Jeník ve snaze udržet si své následovníky implemtoval do svého JanDarebismu každé nové učení, až z toho vznikl nepředstavitelný blábol, který ovšem Jeník dokázal vcelku srozumitelně podat, i když každých pět minut jinak.

Již po pár kilometrech se naše skupina rozdělila na správné akční dobrodružné průzkumníky a na lenochy. To bylo pod trpasličí stezkou, která stoupala vysoko do pískovcové skály. Podle schodů byli vytesáni trpaslíci, klasičtí, kýčovití, s červenými čepičkami. Mnohem zajímavější ovšem byla hra nahoře. Každý, kdo dosáhl vrcholu, mohl zařvat dolu jednu nadávku na lenochy, co zůstali dole. A tak se stalo, že někteří vyběhli nahoru několikrát. V duchu filozofů padaly nadávky typu: „Vy bezvýznamné výplody Boží fantazie“, ale i nadávky založené na zcela jiném základu: „Vy smradlavý opičáci!“

V kempu nás přivítal milý, avšak nepřilíš výřečný pan majitel, odemkl nám chatky a po chvíli přemlouvání nám dal povlečení a navrhl přihodit basketbalový míč. Akce na sebe nenechala dlouho čekat. Basketbalového utkání na škvárovém hřišti s volejbalovou sítí uprostřed se zúčastnilo 14 hráčů. Zápas to byl napínavý, nicméně jsme soupeře vedeného obávaným řízným obráncem Leninem na plné čáře rozdrtili. Po chvíli přišel Jeník s novým hitem – lezení po tyči hlavou dolů. Zápas s gravitací byl marný, nicméně zábavný. Originální pokusy o zachycení tyče, vymrštění nohou nahoru v nepředstavitelném úhlu a komické neúspěchy nám vydržely asi na půl hodiny. Než nás Sini v šest večer vyhnala dělat oheň, tak jsme stihli ještě soutěž v počtu otáček na tyči bez dotyku země, či skok důvěry. Kolem kempu jsme našli spoustu suchého dřeva, ale oheň bůhvíproč hořet nechtěl,

Tábořiště v Jetřichovicích

Tak proleze nebo ne?

Ve vyšších polohách nebyla o sních nouze

Žebřík do nebe

a tak se pár vedoucích pěkně nafoukalo, než si každý uvařil večeři. Hned po vyndání posledního ešusu se oheň zničehonic rozhořel. Prostě příroda si nedá poroučet, s tím asi nikdy nic nenaděláme. Večerní pohodu narušil až nápad zahrát si laťovanou. Hra spočívá v tom, že si každý vezme pružný proutek a snaží se co nejvíc sešlehat všechny ostatní od pasu dolů. Hrálí jsme v následujícím složení - já (Aleš), Jeník, Áťa, Monča a chvílemi i Sini. Takové předčasné velikonoce. Po dnu plném zajímavostí jsme se uložili do chatek s vědomím, že i následující tři dny budou stejně zajímavé.

Druhý den ve znamení vody padající z nebes

Odchod byl plánovaný na 10:00, avšak kvůli dešti byl přesunut na neurčito. Vyndali jsme si tudíž stůl na verandu chaty a pustili se do druhé snídaně. Já jsem měl svého beránka s Jeníkovou nutelou z Kauflandu a Dudkovou strašlivě kyselou marmeládou, Jeník měl rohlíky, mého beránka se svou nutelou a Dudkovou marmeládou a Dudu měla... Chvilí po jedenácté se počasí konečně umoudřilo a my vyrazili skrz Jetřichovice do skal. Převýšení bylo značné, ale to nikomu moc nevadilo, protože v příkopech kolem cest byly zbytky sněhu, díky nimž docházelo k neustálým konfrontacím, podlostem a vyklepávání sněhu z oblečení (včetně spodního). Naším cílem bylo místo s roztodivným názvem Na Tokání. Blinky byla nasnadě, každý si musí připravit výstup, kterým naláká samičku tetřeva do svého hnízda. Času na přípravu nebylo mno-

ho, asi tak jeden kilometr. Ovšem i na takto malém úseku nás potkalo překvapení. Z ničeho nic se strhl liják a padaly i kroupy. Zde se naše skupinka rozdělila na chytré, co se schovali pod hustými smrky, a na ten zbytek, který se v hloučku snažil schovat pod opadaným bukem. Na Tokání proběhlo tokání. Někteří, hlavně přívrženci Duduismu (Dudu, Pída a podobná individua), to sabotovali, ale i tak to pro kolemsedící turisty musel být legrační pohled. Rychlé občerstvení a už šlapeme dál. Po pár minutách jsme stáli před skalní stěnou, cesta se zde větvila na normální delší cestu lesem a na akčnější cestu skalami po řetězech a žebřících. Volba byla jasná, bez váhání jsme vyrazili po žebřících vzhůru. Nahoře jsme byli odměněni překrásným výhledem, a tak jsme zde rozbili obědový tábor. S plnými břichy jsme radostně vyrazili dál, měly

Neviděli jste někde Bětku?

Tak koho tam hodíme?

Svičková se šesti, jaký to pohled

nás čekat ještě místní viklany. Ty se ovšem nekonaly, dokonce ani poté, co jsme se obrátili a stejnou cestou se vraceli Na Tokání, jsem žádný viklan nenašel. Asi nějaká léčka na důvěřivé turisty. Cesta zpět se nesla v duchu „My ten krám nestihneme!“ Stihli jsme. Poslední kilometr a půl se proměnil v běžkařský závod. Katka Neumannová si to ve sprintu rozdala například s Koukalem, Bauerem, či s Ruskou Lazutinovou. V krámě jsme nakoupili spousty nanuků, sušenek a limonád. Jen pečivo, kvůli kterému jsme tam šli, už dávno nebylo. Když jsme dorazili do kempu, našli jsme tam Freda, který ještě ten den musel k doktorovi, a tak nemohl s námi jet už ve čtvrtek.

Večer nás čekal odvetný zápas v basketbalu, protože ovšem chyběl druhému týmu řízný zadák, tak jsme byli nuceni přeházet týmy, abychom si alespoň trochu zahráli. Po basketu večere a trocha laťované. Vtom dorazil ještě Slon, poslední to opozdilec, a tak jsme konečně byli kompletní.

Velký pochod

Na sobotu byl kromě krásného počasí naplánován ještě výlet na Pravčickou bránu. V devět, hned po společné snídani na verandě, jsme vyrazili směrem k novým dobrodružstvím. Hned v prvním kopci se začalo závodit, prostě jsme se jen tak sami od sebe začali předhánět. Vyprofilovalo se nám několik týmů. Kluci z krajního pokoje (Albín, Ted a Kryštůfek) posílení o Freda, Náš tým (Slon, Jeník a já) a tým Ferrari (Bymee a Lenin), který startoval v typických

červených kombinézách. Za povzbuzování německých přihlížejících a Kryštůfkova mocného houkání a řevu: „Pendolino jede!“ se peloton dostal až ke skalnímu hradu Šaunštejn. Zde se opět ukázalo, kdo je lenoch a bude svačit pod hradem a kdo má na to dát si svačit nahoře. Na ochozech jsme kromě výhledu a Dudkovy sušenky v mém batohu našli i díru do skály (asi

Ještě jsme toho moc neušli a už sedíme

Malá Pravčická brána dobyta

4 metry hlubokou jámu, nejspíš na lup loupežníků). Slona okamžitě napadlo, že bychom tam měli někoho spustit. A protože jsme oddíl činu, tak jsme hned začali vyměřovat, vymýšlet a realizovat spuštění. Od toho nakonec sešlo, protože se nenašel nikdo, kdo by Monice každý týden nosil jídlo, kdyby něco selhalo. Další etapa našeho nikým nevyhlášeného závodu pokračovala přes Malou Pravčickou bránu až na parkoviště na Mezní Louce. Ovšem ne všichni se pokoušeli úsek zdolat co nejrychleji, ti ovšem také nestihli vynikající svíčkovou se šesti ani velký zmrzlinový pohár v místní restauraci. Na šestikilometrovou vycházkovou cestu k Pravčické bráně jsme se vydali nadšeně s vědomím, že již jsme téměř u cíle. Potkávali jsme spousty prapodivně na výlet vybavených lidí - Němců. Brána samotná byl propadák, hospoda skoro větší než samotná přírodní památka, a navíc do ní požadovali vstupné 30 Kč. Chvilí jsme tam seděli před kasou a mudrovali, co že tam schovávají za skvosty, že se musí platit. Nakonec jsme se rozvalili na chodníku a vybalili svačiny. Po sváče jsme se vydali zpět německou stezkou k parkovišti (nejspíš taky německému). Druhá polovina cesty proběhla naprosto poklidně, protože nikdo už neměl sílu vymýšlet kraviny. Do

kempu jsme dorazili kolem sedmé hodiny večerní, no jak kdo, někteří až o půl hodiny dříve. Nezbyla už síla ani na basketbal ani na laťovnou. Někteřým dokonce ani na přípravu jídla, a tak jsme se rozhodli navštívit místní občerstvovnu, kde nám pan majitel připravil vynikající bramboráčky. Ještě chvíli jsme sledovali hochy ze skauta, co měli chatky vedle nás, jak se snaží udělat dojem tím, že několik hodin honí po stole kulečnickové koule, a pak jsme se vydali na kutě.

Den nejnudnější ze všech

Posledního dne jsme stávali pozdě. K snídani jsme snědli vše, co jsme našli, většina hledala v kamarádově baťoju, pěkně jsme uklidili, svlékli povlečení, zametli podlahu a kolem poledne jsme se vydali na poslední cestu. Nohy bolely a kilometry byly delší než obvykle. Na konci vsi Kunratice nás velmi zaujalo stavení v místním stavebním slohu - některá okna zazděná, jiná vytlučená, bordel na zahradě, jídlo si zřejmě dělali venku na ohni, ale měli 4 satelity. Šťastní, že i my jsme neskončili na rožni, jsme vyšlapali poslední kopec a již nás vítalo malebné městečko Česká Kamenice. Jelikož jsme měli ještě trochu času, tak jsme se na náměstí stavili v krámku a taky v cukrárně, pak v druhé cukrárně a nakonec ještě jednou v krámku. Někteří toto kolečko během půlhodinového rozchodu stihli víckrát. Pak nás čekala už jen cesta domů. Ve vlaku každý snědl, co mu kamarádi po ránu nenašli, nebo co jim nechutnalo, a už se těšil na maminku a teplou večeři.

Závěrem

Byl to parádní výlet, ti kteří se zúčastnili, na něj budou dlouho vzpomínat, a ti co zůstali ležet doma, mohou jen litovat.

Hů, Pendolino jede!

Výprava za jeskyňkami

Šéďa

Plavy, Návarov, Bozkov, Jesenný 29. 4. 2006

29. dubna 2006 jsme se vydali do údolí Kamenice, což je řeka pramenící v Jizerských horách, která protéká Josefovým Dolem, Tanvaldem a u Železného Brodu se vlévá do Jizery. A hlavně se v údolí této řeky nacházejí Bozkovské jeskyně s největším podzemním jezerem v Čechách.

Odjíždíme ráno z Kolína rychlíkem do Mladé Boleslavi, kde přestupujeme do rychlíku Praha - Tanvald. České dráhy si pro nás přichystaly malé překvapení. V motorovém vlaku byl zařazen již poněkud omšelý vůz s prostornými kupé, který jezdil v 70. letech na expresu Vindobona z Berlína přes Prahu do Vídně. Cestou jsme luštili zašifrovanou zprávu o cílech naší cesty - zřícenině hradu v Návarově a Bozkovských jeskyňách. Podle předpovědi počasí má celý den přšet, ale je určitá šance, že zde na severu by mohlo být lépe.

Vystupujeme v Plavech. Obloha je sice zatažená, ale neprší a ani se nechystá. V řece Kamenici je ale vody dost, a to láká dvojici vodáků ke sjezdu této divoké řeky. Nicméně obezřetnost je namístě, údolí Kamenice lemuje několik pomníčků a pamětních desek připomínající ty, kteří přecenili svoje síly.

Někteří Průzkumníci (nebudeme chlapce jmenovat) mají problémy s orientací, když si nepamatují cíl cesty a na křižovatce odbočují na druhou stranu. Procházíme údolím Kamenice a překvapuje nás postupně několik jednotlivých bot přitlučených na stromy u cesty. Divný obyčej. Je tu i několik popadaných stromů, přes které s obtížemi přelézáme, ale to už tak netradiční není.

Přicházíme na křižovatku pod Návarovem a

Aleš zkouší Krtek a Teda z orientace. Každý si vybral jinou cestu. Čistě náhodou vyhrál Ted. Protože hrady se odjakživa stavěly na kopci, následuje prudké stoupání, které prověřuje fyzickou i psychickou odolnost účastníků výpravy.

Nahoře na hradě je přestávka na oběd. Někteřím jedincům už otrnulo a prolézají zříceninu, kde se dá. Šéďa se vydává na průzkum terénu, jestli by se v okolí nedala zahrát nějaká dobývací hra. Mezitím však na hradě vypukla šišková bitva, takže čas určený k pobytu na hradě rychle uplynul.

Sestoupili jsme ze zříceniny opět do údolí Kamenice. U mostu přes Kamenici v Návarově je mapa údolí. Krtek se snaží zjistit naši polohu, ale jde to ztuhla. Jako tonoucí příslovečného

Kachna a Krtek v bitvě o Návarov

stébla se chytá značky zříceniny, ale ta už je půl kilometru za námi. Nepomáhá mu ani nakreslená silnice. Nakonec své snažení korunuje prohlášením, že tady nejedí žádný vlak, zatímco mu za zády právě projíždí rychlík do Prahy. Po zorientování se spolu s Fredem vydává po mostě přes řeku, přestože turistická značka zůstává na stejném břehu. Ztracený případ.

Pokračujeme dále po červené. Obloha se protrhává a ukazuje se sluníčko. V takové počasí jsme ani nedoufali. V Kamenici je více vody než obvykle a občas zaplavuje i cestu. Zrovna když jsme procházeli okolo kaňonu s divokými peřejemi, objevil se na vodě raft. Raftáči to v peřejích uměli, to se musí nechat. Minimálně aspoň ten, který na ostatní nejvíc křičel. Peřeje projeli bez zaváhání.

Přicházíme do Jesenného a čeká nás téměř dvoukilometrové stoupání k jeskyním. Po zjištění této skutečnosti se o Kikinu pokoušejí mdloby. Stoupání je zpestřeno rozbahněnou cestou.

Vyšplhali jsme se k jeskyním, kde nás vítá předlouhá fronta u kiosku. Díky německým výpravám máme třičtvrtě hodiny čas, protože všichni průvodci jsou v jeskyních. Všichni tedy pohodlně stihnou vystát frontu na párek a zmrzlinu.

V jeskyních je stabilní teplota 7,5 °C. To není zase o tolik méně než venku, takže nám to nevadí. Teprve zde se ale naplňuje předpověď meteorologů, místy prší ze stropu. Jeskynní systém tvoří labyrint chodeb, ve kterých by nebyl problém se ztratit. Ale průvodkyně cestu samozřejmě dobře zná. Prohlídka končí u velkého podzemního jezera s průzračnou vodou.

Protože jsme se zpozdili, zbývá už málo času. Proto se vracíme na vlak do Jesenného místo abychom pokračovali údolím až do Spálova k soutoku Kamenice s Jizerou. Absolvujeme tedy ještě jednu bahnitou cestu. Aleš zorganizoval závody ve skoku dalekém přes bahno. Každý si poradil po svém. Aleš přeskočil, Jackyl proběhl, Nikča zapadla, Albín přeskočil s rekordní délkou, Sini přeskočila za pomoci balvanu a Bandaska si našla v bahně stezku, po které přešla na druhou stranu.

V Jesenném jsme si zkrátili čekání na vlak hrou spočívající v kradení ocásků. Zajímavá byla především siamská varianta, kde hrály dvojice hráčů přivázaných k sobě za nohu. Na vlak čeká i dvojice vodáků, které jsme viděli dopoledne v Plavech. Zvládli nástrahy divoké vody bez újmy na zdraví. Pak už přijel rychlík a vydali jsme se domů.

Vždy s úsměvem

Překonávání zaplavené cesty

Raftáči na Kamenici

Nouzovská Třístovka

Nouzov 27. 5. 2006

V sobotu 27. května se konal už 9. ročník Nouzovské Třístovky. Na startu se sešlo 26 hlídek, které tvořilo 106 závodníků a 4 andělé strážní. Oproti loňské slabší účasti se situace zlepšila a konkurence opět narostla.

Loni první Stopaři mají stabilní výkonnost. K jejich oblíbeným 171 bodům jim letos chyběl jen jediný bod. Na konečném pořadí by to ale stejně nic nezměnilo, letos obsadili 3. místo. Liberečtí také bojovali o první příčky, ale museli se spokojit s nepopulárním 4. místem.

První dvě místa tentokrát patří domácím. Průzkumníci, kteří vyhráli pouze 1. ročník, udělali tentokrát pro přípravu maximum. Na základě testů byla sestavena reprezentační hlídka. Další hlídku, která měla šanci promluvit o celkového pořadí, tvořili ti, kteří se do reprezentace nevešli. Dost možná, že vzájemná rivalita vybičovala oba týmy k maximálnímu výkonu. V tomto bra-

tro-sestrovražedném souboji nakonec nereprezentanti porazili reprezentanty o pouhé dva body a zvítězili.

Hned 8 družstev stihlo najít všechna stanoviště a získalo celkově více než 140 bodů. Poprvé nebyl nikdo diskvalifikován za nedodržení časového limitu 300 minut, který dal soutěži název.

Závodníci na prvních třech místech získali hodnotné ceny, od užitečných tábornických potřeb po poukázky na zboží v obchodech se sportovním a outdoorovým vybavením. Odměněna byla i jubilejní 200. přihlášená hlídka v historii soutěže.

O Třístovce informovaly i Kolínský deník a Kolínský press.

Těšíme se tedy opět za rok na jubilejní 10. ročník, na kterém nás určitě čeká zajímavá novinka.

Podrobné výsledky:

celkové pořadí	hlídka	klub	počet členů hlídky	kategorie	ohně a nástroje	přístřeší a batohy	uzle a lana	cestování	příroda I	příroda II	hvězdná obloha	zdraví a bezpečnost	sřelba	orientace	celkový počet bodů
1	High - Class Lamas	T. K. Průzkumník Kolín	5	S	9	10	10	10	10	10	10	10	8	90	177
2	Superhero Explorer Team	T. K. Průzkumník Kolín	4	S	9	10	10	10	10	9	10	10	7	90	175
3	Generace jednoduchého Simona	T. K. Stopaři Kolín	3	D	10	10	10	7	9	10	6	10	8	90	170
4	Popelnice pro všechny	SPPolek Liberec	4	S	9	9	7	9	10	8	8	10	7	90	167
5	Roches & Bžunda	T. K. Eridanus Kolín	3	S	6	7	6	9	10	8	9	7	6	90	158
6	Jencek smrdí a nenosí spodáry	T. K. Mustang, T. K. Arnika Kolín	5	D	10	8	4	6	8	9	10	7	4	90	156
7	Áj drank tú mač lást najt	skaut. oddíl Uhlířské Janovice	4	D	6	6	8	8	8	9	7	10	2	90	154
8	Gama plná supů	7. skautský oddíl Havrani Kolín	3	D	9	8	6	5	6	2	1	9	6	90	142
9	Hromosvodí	T. K. Oregon Kolín	4	S	9	9	7	8	-	8	8	8	3	80	140
10	Petky	T. K. Sešlost Kolín	5	S	4	8	8	8	9	7	7	-	2	80	133
11	Šéfici	skaut. oddíl Červené Pečky	5	S	7	4	-	3	8	7	2	8	5	80	124
12	Balbínova poetická	skaut. oddíl Červené Pečky	4	D	6	7	3	-	-	9	3	8	4	70	110
13	Bufici	T. K. Průzkumník Kolín	5	S	6	7	-	6	10	7	9	-	-	60	107
14	Vážky	skaut. oddíl Červené Pečky	3	R	2	6	2	-	-	9	2	-	2	60	80
15	Nevim	skaut. oddíl Červené Pečky	4	R	2	7	-	-	-	6	3	-	5	50	73
16	Hami, hami, šup do tlamy	skaut. oddíl Plejády Praha	3	S	7	9	7	-	-	6	5	-	-	40	68
17	Veveryky	skaut. oddíl Červené Pečky	5	S	1	-	4	-	-	2	5	-	2	50	64
18	Bezpláštěnkáři	T. K. Průzkumník Kolín	4	R	6	9	5	7	10	8	9	-	6	-	60
19	Swiňe	T. K. Sešlost, T. K. Průzkumník Kolín	4	S	3	-	3	-	-	-	3	5	-	40	54
20	Munqávájové	T. K. Sešlost Kolín	4	S	2	6	5	-	-	-	-	-	-	40	53
21	Borkyně	T. K. Průzkumník Kolín	5	S	6	8	4	-	-	-	-	-	-	30	48
22	Soudruzi	T. K. Sešlost Kolín	4	S	-	-	-	3	4	-	-	-	6	30	43
23	Charlieho čertíci	T. K. Sešlost Kolín	5	S	-	-	-	6	-	-	-	-	5	30	41
24	F. C. Neškrtnem si	SPPolek Liberec	3	R	-	-	-	-	7	-	-	-	8	20	35
25	Orfici	skaut. oddíl Červené Pečky	5	R	4	6	5	2	-	6	4	-	2	-	29
26	Prdi	T. K. Oregon Kolín	3	R	4	6	2	-	-	-	7	7	-	-	26

kategorie: D - důchodci, S - staré páky, R - rybízové

Nejlepší rybízové a tři nejlepší hlídky

Co si vzít na tábor?

Márty, Šeďa
(1989)

historický, nicméně stále aktuální článek

Tahle otázka trápí většinu opravdových Průzkumníků - táborníků. Některé dokonce trápí jako noční můra a probouzí se kvůli tomu ze spánku zpotením hrůzou a rozklepaním strachem, že něco důležitého zapoměli.

A jak to vypadá ve skutečnosti? Podle více či méně chaotických seznamů (ti nejostřílenější borci spoléhají na svou paměť) nanosíme doma na hromadu uprostřed pokoje šatstvo, maskáče, deky, spacák, boty, výzbroj a spoustu dalších nezbytností, které se během příštích týdnů budou zaručeně hodit. Bez nich se totiž na táboře neobejdeme. Bez nich jsme úplně, ale úplně vyřízeni.

Brát jen jeden nůž? Ale ne, kde to žijete? Vyloučeno! Aspoň tři, lépe čtyři, a ještě zavírací nůž na škrábání brambor, i když dobrá půlka tá-

borníků si stejně myslí, že je to práce pro ženské a že to zavání diskriminací. O jakou půlku jde, si snadno domyslíte. A k čemu tolik nožů? Abychom do akce mohli nosit aspoň dva. Vypadá to efektně. A ty dva další? Taková hloupá otázka. Když ty dva první nenajdeme v tom zmatku, který ve stanu neustále panuje, byli bychom úplně bezbranní. Byla by to katastrofa nemít další dva nože v záloze. Tento systém má však drobnou nevýhodu. Jdeme-li do třetí akce, máme na vybranou. Buď začneme ve stanu uklízet, abychom našli aspoň dva nože z těch čtyř, nebo půjdeme bez nich.

Proč bychom měli ve stanu uklízet? Kde by se tu vzal nepořádek? Tak uvažujte. Balíme věci na tábor, kufr samozřejmě nestačí. Tak ještě nacpeme batoh a somračku, něco se vejde do

CO SI VZÍT NA TÁBOR?

spacáku, zbytek nandáme do nějaké velké tašky nebo vaku. Přitom nepočítáme kapsy plné různých drobností. Pak nám povolí nervy při pomýšlení, že toho máme málo, a přidáme ještě aspoň jednu tašku. Přestěhujeme to všechno na tábořiště (nemít rodiče s autem, tak tedy nevim) a teď po výstavbě stanu stojíme se svým spolubydlicím před problémem, jak tu obrovskou horu věcí dostat do tak malého stanu. Škoda, že není nafukovací. Někteří borci to řešili přístavbou dalšího patra, ale z důvodu nedostatku materiálu byla tato panelákománie omezena. A tak se vyrábějí poličky, háčky, věšáčky a používají se i plátěné kapsáře z domova.

Konečně je všechno hotovo a nastává výjimečná situace. Všechno je srovnané, rozvěšené, poskládané. A teď pozor! Honem rychle potřebujeme něco, co je právě na dně kufru, potřebujeme to strašně rychle (třeba toaletní papír). Obsah kufru nemilosrdně vyklápíme na postel, veškerý systém se hroutí a bludný kruh se

Co je lepší, pořádek nebo chaos?

Letecký den je sice nepříjemný, ale na druhou stranu je to nejlepší prostředek, jak se dozvědět, co jsme si s sebou přivezli

Tohle se přeče do toho kufru nemohlo vejít!

Vždy připraven

uzavírá. Čím více máme věcí, tím méně máme přehled, kde se co právě nachází. Jako kdybyste ukryli poklad a ztratili plánek místa, kam jste jej zakopali.

Tábor uteče jako voda a přijde čas, kdy musíme balit. Pokud jsme unikli leteckému dni (to tedy bylo přímo nehorázné štěstí), shledáme se až teď například s kartáčkem na zuby (ten nám vůbec nechyběl), který se rafinovaně ukrýval v trávě pod podlážkou, nebo s úplně vysvícenou zrezivělou baterkou (ta byla nová, dlouho jsme ji oplakávali), která se nacházela v rohu pod postelí. I když to zase tak moc nevadilo, měli jsme přeče další dvě náhradní. Bereme tedy postupně věci do ruky v zoufalé snaze našlapat je do kufru a ani nás nenapadne, že zrovna tuhle baterku a tenhle nůž jsme za celý tábor vůbec nepoužili. Ale co, vezmeme si je příští rok zase. Co kdyby náhodou?!

Informace a zajímavosti

Připravované akce

23. - 25. června

1. - 7. července

8. - 29. července

22. července

Velký tah

stavba tábora

letní tábor Nouzov

návštěvní den na táboře

Jarní soustředění Starých pánů

Jako každý rok, tak i letos se na jaře sešli na Nouzově Staří páni. Protože každé jarní setkání je věnováno práci, bylo tomu tak i tentokrát. Na srubu je stále co dělat. A tak mezi starou a novou místností vznikly z bývalého okna nové dveře.

Na půdě byl téměř celý strop pokryt deskami kryjícími izolaci. Práce byla náročnější, než se čekalo, a tak už se na podlahu nedostalo. Ale materiál je připraven a práce bude dokončena v létě.

Vlajková hra

6. května proběhl 8. ročník vlajkové hry. Sešlo se nakonec 20 lidí, kteří bojovali o vlajky ve čtyřech týmech. Největší boj se odehrál mezi modrými a zelenými, kteří shodně přinesli po 12 vlajkách. Hlavní roli tedy hrály prémiové body, kterých měli modří více. Rozbor situace ukázal, že velmi důležitou roli v tomto duelu měl osamělý Ještěr z týmu hnědých, který se chvíli před 22. hodinou rozhodoval, kterou vlajku odnese z kempu zelených. Buď místní zelenou, nebo kořistní modrou. Ještěr zvolil zelenou a pokusil se s ní utéct. Vokin ze zelených ho dohnal a v souboji překonal. Pro svoji modrou vlajku si však přišel Slon, a to nakonec rozhodlo o celkovém vítězi letošní hry.

Nové plato u kuchyně

Během dvou květnových víkendů vyrobili Slon a Ještěr nové plato za kuchyní, protože to staré už hrozilo totálním rozpadem, a proto bylo loni na podzim zlikvidováno. Stavba je to solidní a zcela určitě vydrží až do konce života této kuchyně, který už se neúprosně blíží.

Zdravotnický kurz

Píďa, Áťa, Bymee, Lucka, Monča a Bětka se zúčastnily zdravotnického kurzu pořádaného 17. - 21. května ČTU v Českých Budějovicích. Zkoušky teoretické i praktické dopadly dobře, takže máme další schopné zdravotnice.

Slavné výroky

Áťa: Nebojím se tě, vůbec se tě Sini nebojím, vůbec nemám mokrý kalhoty...

Ted: Když přiletí čáp, tak to je holčička nebo chlapeček?

Jencek při filozofování:
Lepšost je relativní.

Jencek Moje bicáky by byly dobrý stehýnka.

Aleš prohlíží Nedělní Blesk:
Hele dívka blesku!

Jencek: Nějaká vytažená z počítače.

Áťa: Taková trochu nahatá!

Nikča hádá souhvězdí:
To je to, jak to vypadá jako myš, tak to bude Delfín.

Bymee: Mě koušou komáři!

Lucka: Tak je kousni taky.

Lucka odjíždí domů, aby mohla trénovat tančování na Máje.

Zuzka: Ježíš Marja, to neumíte tančit na vestro?!?

Kachna (dívající se ze skály):
Jaká je tu nadmořská výška? Asi tak trochu dost, co?

Sini: Krtku, co házíš tím šnekem?

Krtek: On se chtěl proletět.

Fred: Kam si dáš věci při spaní pod širákem?

Chris: Já už si ani nepamatuju, co to je ten širák.

Lucka: Krtku, jsi v pohodě?

Krtek: Jasně, jako moucha na vodě.

Při vlahkové hře v kempu mrtvých

Bymee: Tady je nějak mrtvo.

Albín: Kamčo, co máme dělat?

Kamča: Zavaž si oči a uvidíš.

Píďa: Dělej, jste poslední!

Lucka Š.: Vždyť za náma jsou ještě další lidi!

Píďa: No, ale to je jiný oddíl.

Lucka Š. se na ně chvíli zahledí:

Ty jsou ale oškliví!

Ještěr při fotbale v lese:

Mně se na Dendě líbí, jak jí narostly nohy a ona neví co s nima.

Slon: Pomáhal vám anděl strážný?

Marian: Matlas říkal, že ne.

Honza: Tomu bych věřil.

Ta Motyka je silná, když unese Annie a Áďu!

Alešův orlí skok

Nikčín skok - přímo do bahna